

Преграї Ж. Вајаїћ

МУЗЕ НЕ ЋУТЕ

– Мислиш ли ти икад написати причу о мени?

Након дугог (и прилично иритантног) гргољења испљуну пенушац од зубне пасте, одмери ме дуж носне симетрије и изненада упита управо – То! Лако је сад кнути ђа-вола, покровитеља свих животних трица и кучина, који ме је, ето, натерао да уђем за њом у купатило. Тек тако, с неба, па питањем под ребра! Признајем, био сам тиме пометен, јер је врло добро знала (па ми то често и пребацивала) да сам за десетак година пробијања кроз беле хартијске сметове из својих бисага истресао само пет, шест прича довољних тек за снисходљиво подстрекивање пријатеља, док о некој грленој похвали критичарских бегова није било ни речи.

– Откуд ти сад па то?, покушах добити на времену и превући нејаке, вињаком уљуљ-кане трупе у последњи шанац одбране.

– Ето, трубиш по кафанама да си писац, жуљаш прсте на тастатури, а никад ништа о мени, ни мукајета, ваљда би' ја требала, јебем му лебац, бити некаква инспирација!

– Није књижевност, драга жено, листа жеља, па протрљаш неку ствар, и ето готове приче – покушах се испомоћи иронијом.

– Шта год да јесте, код тебе је мртво пувало – одбруси она бришући се пешкиром и изађе из купатила не баш сталожених телесних и живчаних кретњи.

Изнервирах се да пукнем, јер који то мушкарац, прозван за млитавост, може обуздати бес: „Знаш шта, скини ми се са...“! Однекуд ми у мисли дође „са платног списка“, па се сетих да је, након прошлог узајамног пичкарања, бесна као три риса, пола плате оставила у парфимерији. Провирих за њом, смишљајући начин како да јој се умилим, јер смо од њених примања у суду, а не од мојег прчкања по папиру – живели. Жустро је обукла хаљину, назула антилоп чизме и уз претећи тресак вратима стушила се низ падину степеница.

Добро бити неће!

Реших, увређен до корица, да ипак покушам, јер сам свеједно дигао руке од тога да списатељством прискрбим ишта више од мира у кући. Очекивано, ишло је траља-во, и на четири ноге, све четири круте. Облетао сам као кукац око папира, размишљао одакле да почнем и докле да стигнем, одбацивао једну по једну могућност, и, на крају, по свом добром обичају – задремао. Сан је само преметачина по властитој подсвести, али и у будном стању нисам смислио ништа паметније но да се извалим на тресед и скиљим по ТВ програмима спуштајући сидро у ту учмалу луку.

Као да нису прошли толики сати, ушавши у стан и бацајући тешки капут на тресед, одмах ме ослови: – Има ли нешто?

– Има пенал на Маракани, окренух на шалу, мада грч њених усана није имао наме-ру преметнути се у било какав осмех.

– Знаш ли ти да је Мајин муж...

– Онај диригентски педер? – добаких.

– Да, управо он, и није педер него диригент коме ти ниси ни до палице дорастао. Дакле, он је Маји написао симфонију за клавир и оркестар „Теме моје љубави“, предивна музика, сузе да ти крену, и горње и доње, сваку ноту под кожом осетиш. А, чућеш ти још: Љубинкин Браца направио брод у боци, једрењак, с њеним именом, улицао га, лакирао, ено је хвали се по целој фирми. Само ја ништа немам, десет година и никакав знак пажње. А да сам ја нека бештија, па ни по јада, него би многи уметник пожелео да ме овековечи, и то у више поза – заврши тајанствено, али, куд смем у овако преломном тренутку баркати по љубомори.

И, тако је почело!

Наредни дани претворили су се у неку врсту хладног рата који је подразумевао минимум речи, максимум напетости и средње жалосну атмосферу. Намерно би ми потрошила сву воду из бојлера, кошуље сам налазио неопеглане (до кафића сам, могао, срећом и у атлет-мајици), а врхунац је био кад сам склонио поклопац тешке шерпе и, жељан нечег „с кашике“, на дну лонца нашао тек конзерву сардине са умаком у рајчици. Умочио ме враг у невољу! Тако се даље није могло, па јој једног јутра, смркнутог као небо над Дрезденом, објавих:

– Данас почињем да пишем причу о теби!

– Стварно, видиш како се може кад се хоће? – зашушка трепавицама, цмокну ме (после отприлике сто година) у образ, удари ми једну клемпу (знак да је баш разнежена) и одлепрша на посао.

Тог дана се око мене није више плела паукова мрежа литерарних ултиматума, па мало одахнух, а мислим да је излишно рећи да ми, у погледу приче, ништа паметно није падало на сасушене бразде мозга. Спржена земља, дефинитивно! Исте ноћи, међутим, док сам с муком покушавао да прокрвим прсте притешњене гумом њених гаћа, прекину ме у пола посла:

– Немој да би помињао целулит, припази да ти се не омакне нешто тако! И напиши да се добро..., знаш већ, у кревету, али нађи неки лепши израз, забашури мало, кô Набоков!

Прогутах кнедлу схвативши да она не очекује неку површну цртицу из живота, већ причу од три киле у којој би се чак и наша интима раскречила пред зајарцаним читаоцима. Како то она, до мојега, замишља? Знам да никад није била нека романтична душа, али нисам се баш надао да ће се дати развлачити по постелини, макар и за потребе белетристике. Прође ме, наравно, воља за сексуалним потанкостима, али она то, некако и не прими ка знању, већ зарони у теореме:

– Ако већ пишеш о нашој љубави, мораш се дотаћи и телеснога. А, опет, ђаба беспрекорни карактер који ми, надам се, нећеш ускратити, ако и у кревету нисам „Змај од ноћаја“, земљотрес за твоја јаја – поентира римом која јој измами гласни смех, како и доликује кад тестиси улећу у метафору.

– Ти, ето, цедиш речи као да за њих плаћаш глобу, па ваљда, мајка му стара, о рођеној жени није проблем писати. Само неталентовани пишу о белосветским пиздекарама, види Албахарија, види Пекића, од њихових жена не може се остати, а опет то добро раде, да све пуца и импонује.

Опет, дакле, пребацивање, у томе је, барем, била добра. Замерала ми је, редом и са мањим варијацијама, да сам: лењ, неодговоран, за паразитство и алкохол створен, заљубљен у чвор свог пупка, пасиван и туробно тежак, превише нервозан...

– За брак је потребно двоје, извучила би законитост, а за сопствени мрак си довољан и сам.

Нисмо имали деце јер је она била трајно одана ћифтинском послу, *каџасџирирана*, како сам злобно тврдио, за породични живот. У почетку код ње ми је било све потаман: млада, амбициозна, дрчна, понешто и образована, увек на штиклама и спремна на скок. Временом, логично, почео сам да примећујем како: предебело маже усне, кашиком једе салату, меша ћирилицу и латиницу у укрштеним речима, највише се петља у оно што најмање зна, расипа (додуше, свој) новац, а скупља око себе углавном фолиранте по снововском афинитету. Све то би се дало сварити да није била тако неопожано тврдоглава, имуна на све контрааргументе којих се у правом часу нисам ни досећао. Пошто су године учиниле своје, што је била мање згодна, више се трћила и пућила, мислећи да је то само мени јадно, а другима, без изузетка, узбудљиво и изазовно. Стално се са неким такмичила и упоређивала, премеравала своје статусне парцеле, укњижавала простор који јој је, наравно, рођењем и дрскошћу припадао. Да сам имао храбрости одавно бих јој рекао да сам је упознао као мачку у џаку, неко време имао посла са мачком, а сад је од свега остао само мастан џак. Али, пошто хонорари нису стизали (а и за шта, кад сам писао страницу по годишњем добу), подвукао сам се под њен новчаник и гледао да што мање млатим празну сламу идеалног живота коме сам још мислио да сам дорастао.

Заспах сводећи тај тужни биланс. У пола ноћи њени нежни прсти запушише ми нос, па једва, и на ивици гушења, ухватих ваздух и комаде императива:

– За прија Цицу напиши да ми никад не наплаћује фризуру и да заједно идемо на базен.

После пола сата, опет покушај гушења: – Мали Коста нек буде мастер, срамота је, толике године. Можеш да напишеш и да сам га подучавала француском, а да знам и енглески.

Урнебесана ноћ! Тек након што је врло рано отишла на посао, дочепих се некаквог сна. Изнурен, пробудих се касно, више избауљах из кревета него што се расаних, кад зазвони телефон.

– Хеј, ћао, не бих да те прекидам, али реци ми да ли си размишљао о сисама?

Узбуна, почела је да ми залази у снове и тамо постројава моју ноћну клијентелу?!

– Каквим, бре, сисама? – упитао сам, правећи се већ и луд.

– Па, мојим, коњу, немој да би написао да висе или нешто слично, него, нек буду, онако, младалачке, као што и приличи музи.

– Аа, бре, нисам ти ја Хенри Милер!

– Знам да ниси, али, онако, ред је, немој да ме брукаш пред колегама, добро?

– Добро... (Баш и није!)

– И немој да заборавиш моју маму!

– Какве сисе би желела госпођа мама, молим те ми реци!

– Не сери, него лепо напиши да је доктор агрономије, да ме васпитала у традиционалном духу, да сам из старе грађанске породице, а не нека дошљакуша.

– А хоћеш задржати своје крштено име, или извољеваш неко звучније, Лолита, или тако неко?

– Пушикита! Пиши, човече, немој да се зајебаваш са мном, ја сам добра док сам добра! Добро... тек сад није!

Током поподнева прешла је на SMS притисак, отприлике по овој агенди:

13,21 (објекат надзора на WC шољи чека пород „чрева својега“) – Не помињи Мокроноге, напиши да сам с Врачара.

14,15 (објекат гледа бокс) – Пићу искључиво црвено вино у твојој причи, нађи на нету неку скупу марку, да барем ту не штедим.

14,19 (објекат покушава да извади вишњу из боце шерија) – Омиљено јело су ми пачија прса!

14,22 (објекат дошао до вишње) – У сосу од поморанџе.

15,59 (објекат чачка уши дршком наочара) – Као, преотео си ме он неког Швабе, који има јахту, али ја нећу паре, него љубав, капираш?

16,00 (објекат се зблануо) – Дитрих му је име.

16,06 (објекат проучава садржај ушију) – Дизајнерка сам намештаја и негујем те после пада са коња у Аскоту, где смо се и упознали.

16,35 (објекат хоће да скаче с терасе) – Имаш у предсобљу, у ладици, један бедекерчић из Париза, што ми кума донела, проучи, хоћу медени месец на Јелисејским пољима, макар у причи ми то можеш приуштити!!!

С посла се враћа с пуном врећом предлога:

– А да имам неко куче, то би било баш отмено?

– Хоћеш булдога, па да га викендом примамо у тројку?

– Нее, пудлицу неку, као Милкину, само пуфнастију, додаде кинолошки одлучно – дај да видим шта си срочио?

– Нисам ништа, јебеш ме цео дан, сваку ми мисао сецкаш на фронцле! Убијаш ми инспирацију, како да радим под притиском?

– Е, мој соме, много си се ти ускурчио, и, бре, и оловка омекша у твојим рукама, немој сад да ме зезнеш, горке ћеш сузе ронити... крокодилу један – рече, направи једну од својих гадљивих гримаса (каталoшки број 57) и закључа се у собу, па, отприлике, пет пута...

Није ишло. И дани су бивали све гор(ч)и. Сад већ није имала никаквог обзира, гурала ме, помало се и наслађујући, у све дубљу стваралачку кризу, доказујући да не вредим ни пишљива боба. Отприлике након месец дана тог гриловања на ватри прозивања и презира, кад сам већ хтео да дигнем руке од свега и коначно се манем било каквог писања, а посебно оног у брачно-терапеутске сврхе, указа се зрачак наде, стидљив као љубичица око Савиндана...

То касно преподне, међутим, није много обећавало. У кухињи затекох подло сервиран доручак – виршлу са два кувана јаја на одговарајућим местима. Једна од њених провокација, помислих јетко, али глад се није обазирала на симболику. И, онда, испод тањира на којем је лежао тај аранжман угледах поруку исписану на полеђини рачуна за воду: Хеј, кажи драгичка, написала сам причу о нама!! Потрефила сам те у бруцу, једва чекам да је прочиташ.

Као да је, одједном, благост божјег лица засијала кроз бруј црквених звона која ми грмнуше у глави. Осетих големо олакшање, након којег ме пецнуше две крупне сузе (добро, можда су то биле тек – крмеље) у очима: Има правде, ето, све се на добро окренуло. Нисам могао да верујем да ће се наши благи и лењи дани вратити, да смо из ове кризе изашли јачи, добро, можда не од судбине, али од хирова, свакако!

Сетих се старог бригадирског хита „У тунелу, усред мрака, сија флаша од вињака“, и, насмејан око ушију, одох до фрижидера да, чашицом своје свакојутарње утехе, прославим овај изненадни обрт. А тамо, залепљена управо испод грлића боце, још једна порука:

„Е, да, прича је тренутно код мог адвоката, чим је он проучи, доставиће ти је. Уживај у себи и што пре се носи даље од мене. Док се не иселиш, бићу код маме! Живели и збогом!“